

Een kikker in mijn buik

Door Tonia van der Wal

Valerie Strategier, nu zesentwintig jaar oud, gaat in het boek 'Een kikker in mijn buik' terug naar haar kindertijd. Toen zij zeven jaar was, werd nierkanker bij haar geconstateerd. Eén van haar nieren werd verwijderd en gedurende tien maanden kreeg ze chemotherapie. Voor deze 'Vanuit de patiënt' zijn we in gesprek met Valerie.

"Twee jaar lang heb ik onduidelijke lichamelijke klachten gehad, zoals pijn aan mijn knieën en enkels en pijn in mijn buik", vertelt Valerie. "Verschillende dokters kwamen met verkeerde diagnoses. Toen ik uiteindelijk bloedplaste, is een echo gemaakt en werd duidelijk dat het nierkanker (Wilms tumor) was. Later vertelde de dokter, dat mijn klachten het gevolg waren van de tumor waar mijn gewrichten mee in gevecht waren.

De titel 'Een kikker in mijn buik' staat symbool voor iets wat ik als kind niet kon begrijpen. Het was voor mij niet duidelijk, wat het inhield om nierkanker te hebben. Begrijpelijk natuurlijk, als je

pas zeven jaar bent! Mijn dokter voelde een bobbel in mijn buik en zei: Valerie, je hebt een kikker in je buik. Die kikker hoort daar niet en die gaan wij er uithalen. Dat was zijn manier om uit te leggen dat ik heel erg ziek was. Hij maakte een kwakend geluid, net als een echte kikker. Hij wist natuurlijk dat kinderen daar om moeten lachen en dan ontspannen. Zijn behandelkamer stond vol met kikkers. Ik keek naar al die kikkerbeeldjes en dacht: er zit een kikker in mijn buik, maar dat kan natuurlijk niet! Kikkers horen in de vijver. Als ik nu kanker zou krijgen, dan zou ik weten dat ik door de behandeling heen moet om me na een aantal maanden weer beter te kunnen voelen. Als

Ik keek naar al die kikkerbeeldjes en dacht: er zit een kikker in mijn buik, maar dat kan natuurlijk niet. Kikkers horen in de vijver!

kind begreep ik niet dat ik door deze ellende beter zou worden. Ik wilde die vervelende chemo-prieken niet en wilde niet in het ziekenhuis liggen. Al mijn haar viel uit, ik

was misselijk en kon nauwelijks eten. Ze maakten me daar in het ziekenhuis alleen maar doodziek. Uiteindelijk, na een paar jaar, was de kanker weg, maar kwamen daar nare herinneringen voor in de plaats. Op

aanraden van een vriend ging ik naar een psycholoog. De psycholoog vroeg me alles wat er aan gedachten en gevoelens vanuit die tijd in me opkwam, op te schrijven. Ik heb dat grondig aangepakt en alles wat ik mij kon herinneren opgeschreven. Mijn zus las het en zei: als ik

nu ouders zou kennen met een kind met kanker dan zou ik dit zeker aan hen laten lezen, zodat ze kunnen begrijpen wat er in een kind omgaat als het met kanker te maken krijgt.

Toen ik een jaar of vijftien was ontstond het idee om een boek te schrijven over mijn ervaringen met kanker, maar het heeft nog jaren geduurd, voordat ik mij daar werkelijk toe kon zetten. Met dit boek wil ik een stem geven aan kinderen met kanker; hoe beleeft een kind alle behandelingen, wat gaat er allemaal in een kinderhoofd om. Bovendien is het belangrijk om met een kind te blijven praten en uit te leggen wat er aan de hand is. Ik hoop dat kinderen met kanker, hun ouders, broers en zussen steun aan dit boek zullen hebben.

Inmiddels kan ik zeggen dat het schrijven van het boek mij zelf ook veel heeft gebracht. Die periode van ziek zijn was voor mij en mijn omgeving een aaneenschakeling van hectische gebeurtenissen. Ik wilde begrijpen wat het psychisch met mij heeft gedaan. Het schrijven heeft mij geholpen om deze periode te verwerken en het een plek te geven. Uit-

Valerie Strategier

eindelijk ben ik er sterker door geworden. Ik voel de drang om te leven en mooie dingen met mijn leven te doen. In 2009 heb ik mij aangemeld als vrijwilliger bij de Vereniging Ouders, Kinderen en Kanker (VOKK). Ik ben redacteur van de website en het jongerentijdschrift 'Lef' geworden en sinds kort ben ik parttime bij de VOKK in dienst. Op deze manier blijf ik mij inzetten voor kinderen die geconfronteerd zijn met kanker."